

Arrest

nr. 348 516 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35 b1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. TORRES, die loco advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten, de Tsjetsjeense etnie en u verklaart ook moslima te zijn. U bent geboren op (...) in Tsjetsjenië. De momenten dat uw ouders samen waren, verbleef u samen met hen en uw broers in Grozny en de momenten dat ze uit elkaar waren, verbleef u bij uw maternale grootouders in Shali. U liep acht jaar school in Tsjetsjenië.

Uw vader heeft tijdens de oorlog gevochten tegen de Russen en daardoor kregen jullie problemen in Tsjetsjenië. U herinnerde zich bijvoorbeeld één keer dat onbekenden jullie huis binnenvielen op zoek naar uw vader. Daarom besloten uw ouders om Tsjetsjenië te verlaten toen u ongeveer 14 jaar was.

Via Wit-Rusland gingen jullie naar Polen, waar uw ouders een verzoek om internationale bescherming indienden. Dit werd geweigerd. Jullie reisden verder naar Oostenrijk, Duitsland en Nederland. In elk van deze landen dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in en dit werd telkens geweigerd. Vanuit Nederland werden jullie teruggestuurd naar Polen, later keerden jullie terug naar Nederland en uiteindelijk besloot u naar België te komen.

U diende een eerste verzoek om internationale bescherming in België in op 14 oktober 2022. U kreeg evenwel een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de Dublinregelgeving. Zonder België te verlaten diende u op 10 september 2024 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Uw verzoek werd op 22 november 2024 formeel ontvankelijk verklaard.

U haalt aan dat u in België wenst te blijven omdat u ondertussen getrouwd bent en hier deel bent beginnen uitmaken van de familie van uw man. U verklaart ook dat u niets of niemand heeft om naar terug te keren in Tsjetsjenië.

Ter ondersteuning van uw huidige verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw huwelijksakte (kopie) en de geboorteakte van uw dochter (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U weet niet wat u te wachten staat indien u zou moeten terugkeren naar de Russische Federatie, maar u wil in België blijven wonen omdat u hier getrouwd bent, u en uw man hier samen een kind hebben, alsook heeft u in Tsjetsjenië niemand bij wie u terecht kan (NPO, p. 6).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Eenzijds komt u niet in aanmerking voor een internationaal beschermingsstatuut in België op basis van uw verklaringen dat u liever in België wil wonen dan in Rusland (NPO, p. 6).

Vooreerst dient te worden bevestigd dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aanhaalde dat de reden voor uw komst naar België er eigenlijk uit bestond dat u zich wou herenigen met de vader van uw kind (Vragenlijst CGVS, d.d. 25/10/2024, vraagnr. 3.5). U dient zich voor de beoordeling van deze vraag tot gezinshereniging te richten tot de geëigende procedure.

Verder dient te worden vastgesteld dat uw asielmotief eigenlijk ook geen link heeft met de criteria van de Conventie van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U zei dat u niets of niemand heeft in de Russische Federatie, alsook dat u een gezin en schoonfamilie heeft in België en dat u dichtbij hen wil blijven wonen (NPO, p. 6 & 9-10). Voor het overige zei u dat er geen andere redenen waren waarom u niet naar Rusland zou kunnen terugkeren (NPO, p. 6). Het gegeven dat u een familieleven heeft opgebouwd in België en niet wil terugkeren naar Rusland kan echter niet worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, noch met ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Niets wijst er namelijk op dat uw leven, vrijheid of fysieke integriteit in uw land van herkomst bedreigd zou worden door een vervolgingsactor in de zin van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980. U gaf zelf ook toe dat u simpelweg niet wil nadenken over terugkeren naar Tsjetsjenië omdat uw leven zich nu in België afspeelt (NPO, p. 9). Hierbij dient opgemerkt te worden dat u ook nog grootouders heeft die wonen in Tsjetsjenië en waarmee u contact onderhoudt (NPO, p. 5). Zij zouden u dus kunnen bijstaan in het kader van uw terugkeer naar ginds. U bent in België ook nog betrokken bij de Tsjetsjeense gemeenschap en u spreekt de Tsjetsjeense taal, wat verder aantoont dat u kan terugkeren naar de Russische Federatie om er een leven op te bouwen. U vermeldde ook geen obstakels op vlak van toegang tot onderwijs en werkgelegenheid indien u zou moeten terugkeren naar de Russische Federatie en u zei expliciet dat er buiten uw gebrek aan groot netwerk in Rusland en uw nieuwe familie in België geen andere redenen zijn waarom u geen leven zou kunnen opbouwen daar (NPO, p. 10). U werd ten slotte ook nog gevraagd om welke reden u zich niet elders in de Russische Federatie buiten Tsjetsjenië kon vestigen en dan herhaalde u opnieuw simpelweg dat u niet wil terugkeren naar een land waar u niets of niemand heeft (NPO, p. 6).

Alhoewel u de eerdere politieke problemen van uw vader (NPO, p. 4) niet zelf naar voren schoof als asielmotief, kan hier voor de volledigheid wel op worden ingegaan. Ook op basis van deze problemen komt u niet in aanmerking voor een internationaal beschermingsstatuut in België.

Ten eerste vertoonde u een pertinent gebrek aan kennis omtrent de activiteiten van uw vader en de problemen die hij ervaarde in Tsjetsjenië. U wist dat uw vader had gevochten in Tsjetsjenië tegen de Russen tijdens de oorlog, maar u wist niet eens zeker tijdens welke oorlog dit was. U vermoedde dat het om de laatste Tsjetsjeense oorlog ging (NPO, p. 4). Later tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u geen informatie had over de activiteiten van uw vader. Zo wist u bijvoorbeeld niet of hij bekend stond onder andere namen, noch waar uw vader heeft gevochten, noch waar hij verbleef op de momenten dat hij niet bij jullie was, noch of hij lid was van een bepaalde groep, noch met welke andere strijders hij contact had. U verduidelijkte dat u "helemaal niks" wist over uw vader (NPO, p. 6-7). Op vlak van zijn problemen wist u niet welke problemen er juist voor zorgden dat jullie Tsjetsjenië dienden te verlaten (NPO, p. 7). U wist enkel dat

er één moment was waarbij onbekenden jullie huis binnenvielen om naar uw vader te zoeken. U hoorde wel onrechtstreeks dat uw ouders meermaals dergelijke huisbezoeken meemaakten. U wist evenwel niet of uw vader op nog andere manieren werd gezocht en u had ook geen enkele informatie over eventuele andere problemen in Tsjetsjenië (NPO, p. 9). U wist evenmin of uw vader na jullie vertrek uit Tsjetsjenië nog werd gezocht (NPO, p. 10). U wist ten slotte ook niet of de politieke problemen van uw vader nog altijd actueel waren (NPO, p. 6).

Alhoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat u reeds zeven jaar geen contact meer heeft met uw moeder, al langer geen contact meer heeft met uw vader, u ook geen contact heeft met familieleden langs vaderskant en u nog jong was toen u Tsjetsjenië verliet (NPO, p. 3-5), kan ook worden opgemerkt dat u weldegelijk kansen had om meer informatie te vergaren over uw vader en zijn problemen. U zei dat uw ouders nooit hebben verteld over de activiteiten van uw vader en dat uw vader ook bewust niet meer wou vertellen daarover aan u en uw broers (NPO, p. 6-7). U zei echter ook dat u nooit aan uw moeder om meer informatie heeft gevraagd over zijn activiteiten, noch over de problemen die ervoor zorgden dat jullie Tsjetsjenië moesten verlaten. Ook aan uw oudste broer heeft u nooit om meer informatie gevraagd, terwijl jullie wel nog altijd in contact staan en u vermoedde dat hij mogelijks over meer informatie dan u beschikte. U verklaarde immers dat u gewoon zo snel mogelijk alles wil vergeten en daarom geen vragen wilt stellen (NPO, p. 4 & 7). Het gegeven dat u zelfs nu zo weinig moeite doet om meer informatie te bekomen over uw vader en jullie problemen in Tsjetsjenië ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u misschien nog problemen zou kennen in de Russische Federatie omwille van uw vader op ernstige wijze (NPO, p. 9).

Ten tweede konden u en uw gezinsleden nog tot 2016 in Tsjetsjenië blijven wonen (NPO, p. 3). Zelfs indien wordt aangenomen dat uw vader actief was tijdens de Tweede Tsjetsjeense oorlog als strijder, dan zou dit impliceren dat jullie nog jarenlang in Tsjetsjenië konden blijven wonen na het einde van deze oorlog in 2009. U herinnerde zich in deze periode enkel dat onbekenden éénmaal uw woning binnenvielen toen u er was en dat uw ouders dit mogelijks meermaals meemaakten (zie supra). Het gegeven dat jullie na de Tweede Tsjetsjeense oorlog nog ongeveer zeven jaar konden blijven wonen in Tsjetsjenië, versterkt de vaststelling van het CGVS dat er geen actueel risico in uw hoofd bestaat in de Russische Federatie omwille van de activiteiten van uw vader in het verleden.

Ten derde maakte u ook niet aannemelijk dat u persoonlijk nog problemen zou kennen in de Russische Federatie omwille van uw vader, wat er ook van zij. Zelfs indien de activiteiten en problemen van uw vader in het verleden kunnen worden aangenomen, verklaarde u dat uw moeder enkel uw broers waarschuwde dat ze nooit mochten terugkeren naar Tsjetsjenië omdat ze dan problemen zouden riskeren door uw vader (NPO, p. 9). U maakte geen melding van gelijkaardige waarschuwingen van uw moeder in uw richting. Niet alleen wist u voorts niet welke problemen uw broers mogelijks zouden riskeren in de Russische Federatie, u werd ook gevraagd of het risico anders zou zijn voor u als vrouw en dan diende u het antwoord schuldig te blijven. U zei wel dat u op de hoogte was van de praktijk die bestaat in Tsjetsjenië en waarbij vrouwen kunnen worden “genomen” om mannelijke familieleden onder druk te zetten. U werd erop gewezen dat u als getrouwde vrouw ondertussen tot de familie van uw man behoort volgens de Tsjetsjeense gebruiken en u werd gevraagd om welke reden dit dan met u zou gebeuren. Hierop antwoordde u enkel dat uw broers nog altijd uw broers zijn (NPO, p. 9) en bood u dus geen degelijke verklaring voor waarom u precies zou ingezet worden om uw broers onder druk te zetten. Uw verklaringen waren in het algemeen zodanig onzeker en vaag dat u er niet in bent geslaagd hard te maken dat u persoonlijk gevaar loopt in uw land van herkomst omwille van de activiteiten van uw vader.

Uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw dochter veranderen niks aan bovenstaande vaststellingen, daar deze documenten louter jullie familieband en identiteit staven en deze elementen staan niet ter discussie.

U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Rusland een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n_/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx_.pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat

Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de “SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”

Waar gemotiveerd wordt dat haar problemen geen link zouden vertonen met de criteria zoals bepaald in de Conventie van Genève, voert verzoekster aan:

“Verzoekster zou echter wel degelijk behoren tot een bepaalde politieke overtuiging alsook bepaalde sociale groep, wanneer zij moet terugkeren naar Tsjetsjenië.

Verzoekster heeft op haar 14de Tsjetsjenië verlaten, en is sindsdien in Europa. Dat is intussen 9 jaar. Zij heeft quasi haar hele jeugd in de Europese unie doorgebracht, en ervaart Tsjetsjenië niet meer als haar thuisland. Intussen heeft zij zelfs geen contact meer met haar moeder en haar vader, die haar en haar broers gewoon verlaten hebben. Haar broers hebben intussen wel verblijfsrecht in Nederland bekomen. (Stuk 4) Verzoekster zelf is intussen hier ook gehuwd en heeft een zoontje dat binnenkort naar school gaat. Verzoekster is duidelijk verwesterd en zal tot de sociale groep van verwesterden behoren waardoor zij zal geïntegreerd worden.

Hoewel verzoekster de details niet kent, is het duidelijk dat haar vader politiek actief was in Rusland en er ook werd gezocht. Er kwamen regelmatig vijandige personen over de vloer, waardoor het gezin in onveilige omstandigheden moest leven, wat er uiteindelijk toe geleid heeft dat het gezin moest vluchten. Sindsdien zijn zij letterlijk op de dool. Indien zij veilig konden verder verblijven in Rusland, wat verwerende partij lijkt te betogen, zouden zij dan werkelijk verkiezen om van het ene naar het andere land te zwerven, zonder ooit ergens een thuis te mogen vinden? Deze angst is wel degelijk terecht.

Ten slotte heeft verzoekster hier ook een gezin (echtgenoot en kind). Zij kan onmogelijk teruggaan naar Tsjetsjenië, en haar man en kind hier achterlaten. Zij kan ook niet terug naar Tsjetsjenië met het hele gezin, aangezien de echtgenoot van verzoekster ook eerder uit Tsjetsjenië gevlucht is, hier al woont vanaf zijn 2 jaar, en onmogelijk terugkan. Dat verzoekster dan maar alleen met haar kind terug moet naar Tsjetsjenië is dan uiteraard weer in strijd met het recht op gezinsleven van de vader en het kind.

Hoewel verzoekster als voornaamste belang in België haar gezin heeft vernoemd, kan men dus hier niet zomaar uit afleiden dat verzoekster slechts gezinshereniging wil, en geen internationale bescherming nodig heeft. Verzoekster vreest wel degelijk voor haar vrijheid en veiligheid in haar herkomstland.”

Met betrekking tot de voormalige politieke problemen van haar vader, doet verzoekster gelden:

“Het is echter niet omdat verzoekster de specifieke details van het probleem van haar vader niet kent, dat zij niet in gevaar zou zijn. Haar moeder heeft altijd gezegd tegen de kinderen om niet terug te keren naar Tsjetsjenië. Ook haar grootouders langs moederskant zeggen haar dit, de zeldzame keren dat zij hen aan de telefoon heeft vanuit Tsjetsjenië.

Verwerende partij stelt in haar beslissing dat de oorlog eindigde in 2009, en dat het feit dat het gezin nog 7 jaar na de oorlog in Tsjetsjenië daar konden blijven wonen, de vaststelling versterkt dat er geen actueel risico bestaat in de Russische federatie omwille van de activiteiten van de vader van verzoekster in het verleden.

Het tegendeel lijkt echter waar: gezien het gezin blijkbaar nog steeds werd bedreigd, tot 7 jaar na het einde van de oorlog, betekent dat dit wel degelijk een groot belang had, en wellicht intussen nog steeds niet vergeten is.

Als verzoekster terug moet keren naar Tsjetsjenië, dan zijn haar grootouders de enige personen bij wie zij eventueel terecht zou kunnen, hoewel deze mensen ook al erg oud zijn. Het is duidelijk dat, wanneer de vijand ontdekt dat de dochter van haar vader terug in het land is, zij wel degelijk in gevaar is.”

Verzoekster vervolgt:

“Verzoekster heeft eindelijk, na zovele jaren rondzwerven in Europa – buiten haar wil om bovendien, men kan haar de beslissingen van haar ouders niet verwijten – stabiliteit en veiligheid gevonden in België. Haar gezin is hier, haar leven is hier, zij spreekt perfect Nederlands,

Het is duidelijk dat het in het belang is van verzoekster dat zij in België kan blijven.”

Verzoekster concludeert:

“Wanneer al deze elementen in hun context worden gezien, dan is het duidelijk dat geen van de argumenten van het Commissariaat-Generaal volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond zou zijn.

Verzoekende partij verwijst naar hetgeen hij tijdens zijn voorgaande interviews reeds omstandig uiteenzette en is van mening dat de stelling van het Commissariaat-Generaal slechts haar onwil aantoonst om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond. Een aantal gegevens worden door het Commissariaat-Generaal duidelijk verkeerd begrepen en/of geïnterpreteerd. De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd. Het middel is gegrond.”

2.2. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de “SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL”.

Zij geeft aan dat “de bestreden beslissing zomaar zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek besluit tot de weigering van erkenning van het statuut van vluchteling aan verzoekende partij, om reden van gebrek aan bewijs en ‘overtuiging’.”

Verzoekster betoogt:

“Dat verzoekende partij steeds haar motieven om een asielaanvraag in te dienen, klaar en duidelijk heeft gesteld.

Indien er een zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan aan de bestreden beslissing (zoals betoogd supra), dan zou nooit tot de weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in hoofde van verzoekende partij zijn besloten.

Men verklaart het volgend verzoek van verzoekster formeel ontvankelijk. Dat wil zeggen dat men erkent dat zij nieuwe elementen heeft. Vervolgens organiseert men een interview bij CGVS dat amper 1 uur duurt. Dit kan men bezwaarlijk een gedegen onderzoek noemen.

Verzoekster is reeds 9 jaar in Europa. Zij is met haar ouders mee gevlucht op haar 14 jaar. Deze vlucht kan haar niet verweten worden. Zij heeft het centrum van haar belangen (gezin) in België. Haar echtgenoot kan onmogelijk terug naar Tsjetsjenië gezien de dienstplichtige leeftijd, hij zou onmiddellijk naar Oekraïne worden gestuurd. Haar broers hebben in inmiddels humanitair verblijfsrecht in Nederland (stuk 4)

Verzoekende partij is van mening dat de stelling van het Commissariaat-Generaal dat de door verzoekende partij aangebrachte feiten onvoldoende zouden zijn om te wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève, slechts de onwil of onkunde van het Commissariaat-Generaal aantoonst om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond.

Ook dit middel is derhalve gegrond.”

2.3. Verzoekster beroept zich in een derde middel op de “SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 2, 3 EN 5 LID 1 VAN HET EUROPEES VERDRAG VAN 4 NOVEMBER 1950 TER VRIJWARING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN (E.V.R.M.).”

Zij stelt in dit kader dat de bestreden beslissing haar de facto verplicht om terug te keren naar Rusland en doet gelden dat “verzoekende partij op basis van deze beslissing zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens.

Verzoekende partij kan hiervoor verwijzen naar hetgeen hierboven bij feitenrelaas reeds werd uiteengezet : bij een terugkeer zal zij onmiskenbaar opnieuw problemen hebben met de Russische autoriteiten omwille van de historie van haar vader, zal zij als verwesterde vrouw terecht komen in een geradicaliseerde samenleving, en zal verzoekende partij haar veiligheid dagelijks op het spel worden gezet.

Ook dit middel is derhalve gegrond.”

2.4. Verzoekster gaat vervolgens in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In dit kader voert zij aan:

“Uit bovenstaand relaas blijkt duidelijk dat verzoekende partij bij een terugkeer naar het land van herkomst het risico loopt op ernstige schade door onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekende partij kan onmogelijk terugkeren naar Tsjetsjenië, aangezien zij wegens art. 8 EVRM recht heeft op een gezinsleven. Zij kan met haar gezin in het geheel onmogelijk naar Tsjetsjenië terugkeren aangezien haar echtgenoot onmiddellijk naar Oekraïne zou worden gestuurd wegens zijn dienstplichtige leeftijd.”

2.5. Verzoekster concludeert:

“In hoofde van verzoekende partij bestaat wel degelijk gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de beslissing worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk.”

2.6. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

“Na verzoekende partij behoorlijk te hebben opgeroepen en gehoord ;

Voorafgaandelijk aan verzoekende partij het voordeel van pro deo toe te kennen.

Het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren ;

De oorspronkelijke beslissing teniet te doen ;

In hoofddorde de betwiste beslissing van het Commissariaat Generaal te hervormen en aldus verzoekende partij de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art.1, A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen.

In subsidiaire orde verzoekende partij de subsidiaire bescherming toe te willen kennen.”

2.7. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de notities van haar persoonlijk onderhoud en de Nederlandse verblijfsvergunningen van haar broers bij het voorliggende verzoekschrift (bijlagen 3-5).

3. Door verzoekster neergelegde aanvullende nota

3.1. Verzoekster legt op 4 juni 2026 door middel van een aanvullende nota informatie van EUAA neer. Deze informatie werd gepubliceerd op 4 december 2025 (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

3.2. Dient betreffende de aanvullende nota die verzoekster neerlegt echter vooreerst te worden gewezen op artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een “middel” vereist daarbij dat de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

Verzoekster kan de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in te dienen niet aanwenden om, dit zonder hierover nieuwe elementen aan te reiken, bijkomende middelen aan te voeren, argumenten op te werpen tegen de in de bestreden beslissing opgenomen motieven en bijkomende verklaringen af te leggen.

In artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, wordt namelijk bepaald:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk.

De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Verzoeksters verzoekschrift dateert van 15 december 2025. Dient in het licht van het voorgaande dan ook te worden vastgesteld dat verzoekster, waar zij in haar aanvullende nota verwijst naar informatie die dateert van elf dagen voor de indiening van het verzoekschrift, in wezen bijkomende middelen tracht aan te voeren tegen de inhoud van de bestreden beslissing en ter staving of in het kader van haar argumentatie dienaangaande geen nieuwe stukken of documenten, dewelke dateren van na de indiening van haar verzoekschrift, bij haar aanvullende nota voegt.

Aangezien verzoekster door middel van haar aanvullende nota geen nieuwe elementen ter kennis brengt van de Raad, aangezien de aanvullende nota zich overeenkomstig hoger aangehaald wetsartikel dient te beperken tot de door middel van deze aanvullende nota ter kennis gebrachte nieuwe elementen en aangezien verzoekster deze aanvullende nota niet kan en mag aanwenden om, dit zonder in dit kader nieuwe elementen aan te reiken, bijkomende middelen aan te voeren tegen de bestreden beslissing, wordt de door verzoekster neergelegde aanvullende nota gelet op hetgeen voorafgaat dan ook uit de debatten geweerd.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Waar verzoekster in het onderhavige verzoekschrift verzoekt om door de Raad te worden gehoord, dient, nog daargelaten dat verzoekster niet preciseert waarover zij dan wel zou wensen te worden gehoord, vooreerst te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad overeenkomstig artikel 39/60, eerste lid van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet) schriftelijk verloopt. Overeenkomstig het tweede lid van voormeld artikel mogen verzoekster en haar advocaat bovendien hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen daarbij worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift uiteengezet zijn.

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster preciseert, benevens in zoverre zij in dit kader aangeeft dat de motiveringsplicht door de bestreden beslissing zou zijn geschonden, niet op welke wijze de rechten van verdediging te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending door verzoekster niet op dienstige wijze uiteengezet.

4.3. Dient voorts te worden opgemerkt dat de Raad te dezen en in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dit in tegenstelling met wat verzoekster beweert waar zij aangeeft dat de bestreden beslissing haar *de facto* zou verplichten om terug te keren naar haar land van herkomst, geen uitspraak doet over een verblijfsstatus en zich ook niet uitspreekt over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Verder maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, die inhoudelijk in lijn liggen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, is daarbij *in casu* niet aan de orde.

4.4. De schending van artikel 8 van het EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven behelst, wordt te dezen door verzoekster ook niet dienstig opgeworpen. De Raad doet in het kader van onderhavig beroep, zoals reeds hoger werd opgemerkt, namelijk noch uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolgung. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoekster al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming zoals bepaald in de voormelde artikelen van de Vreemdelingenwet.

Dient, waar verzoekster in haar verzoekschrift beweert dat haar echtgenoot niet samen met haar zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst, daarenboven te worden opgemerkt dat het doel van een verzoek om internationale bescherming er geenszins uit bestaat om het recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling mogelijks bescherming nodig heeft tegen vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet).

Ook de gegevens dat verzoekster *“het centrum van haar belangen (gezin) in België”* heeft, dat haar leven hier is en dat zij Nederlands spreekt, betreffen geen elementen op grond waarvan er kan worden overgegaan tot de toekenning van internationale bescherming aan verzoekster. Deze elementen zijn *an sich* immers niet relevant bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster, er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die toelaten om louter op grond van dergelijke overwegingen een internationale beschermingsstatus te verlenen aan verzoekster en de Raad heeft te dezen niet de bevoegdheid om op deze basis een verblijfsrecht toe te kennen aan verzoekster.

In de bestreden beslissing wordt in het licht van het voorgaande dan ook op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Enerzijds komt u niet in aanmerking voor een internationaal beschermingsstatuut in België op basis van uw verklaringen dat u liever in België wil wonen dan in Rusland (NPO, p. 6).

Vooreerst dient te worden beklemtoond dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aanhaalde dat de reden voor uw komst naar België er eigenlijk uit bestond dat u zich wou hereniging met de vader van uw kind (Vragenlijst CGVS, d.d. 25/10/2024, vraagnr. 3.5). U dient zich voor de beoordeling van deze vraag tot gezinshereniging te richten tot de geëigende procedure.

Verder dient te worden vastgesteld dat uw asielmotief eigenlijk ook geen link heeft met de criteria van de Conventie van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U zei dat u niets of niemand heeft in de Russische Federatie, alsook dat u een gezin en schoonfamilie heeft in België en dat u dichtbij hen wil blijven wonen (NPO, p. 6 & 9-10). Voor het overige zei u dat er geen andere redenen waren waarom u niet naar Rusland zou kunnen terugkeren (NPO, p. 6). Het gegeven dat u een familieleven heeft opgebouwd in België en niet wil terugkeren naar Rusland kan echter niet worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, noch met ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Niets wijst er namelijk op dat uw leven, vrijheid of fysieke integriteit in uw land van herkomst bedreigd zou worden door een vervolgingsactor in de zin van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980. U gaf zelf ook toe dat u simpelweg niet wil nadenken over terugkeren naar Tsjetsjenië omdat uw leven zich nu in België afspeelt (NPO, p. 9). Hierbij

dient opgemerkt te worden dat u ook nog grootouders heeft die wonen in Tsjetsjenië en waarmee u contact onderhoudt (NPO, p. 5). Zij zouden u dus kunnen bijstaan in het kader van uw terugkeer naar ginds. U bent in België ook nog betrokken bij de Tsjetsjeense gemeenschap en u spreekt de Tsjetsjeense taal, wat verder aantoont dat u kan terugkeren naar de Russische Federatie om er een leven op te bouwen. U vermeldde ook geen obstakels op vlak van toegang tot onderwijs en werkgelegenheid indien u zou moeten terugkeren naar de Russische Federatie en u zei expliciet dat er buiten uw gebrek aan groot netwerk in Rusland en uw nieuwe familie in België geen andere redenen zijn waarom u geen leven zou kunnen opbouwen daar (NPO, p. 10). U werd ten slotte ook nog gevraagd om welke reden u zich niet elders in de Russische Federatie buiten Tsjetsjenië kon vestigen en dan herhaalde u opnieuw simpelweg dat u niet wil terugkeren naar een land waar u niets of niemand heeft (NPO, p. 6).”

4.5. Verzoekster kan voorts hoegenaamd niet worden gevolgd waar zij het CGVS beticht van onwil om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de situatie waarin zij zich bevindt. Verzoekster toont namelijk op generlei wijze aan dat haar verzoek om internationale bescherming door verweerder op een partijdige wijze zou zijn behandeld en enkel zou zijn onderzocht in het licht van en met het oogmerk op een afwijzing van dit verzoek. Aldus staat zij haar nochtans ernstige aantijging niet. Verzoekster brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.6. Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij betoogt dat verweerder de bestreden beslissing zou hebben genomen “zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek” en waar zij laat uitschijnen dat er te dezen, mede gelet op de duur van haar persoonlijk onderhoud, geen gedegen en zorgvuldig onderzoek zou zijn gevoerd. Verzoekster laat in dit kader zelf vooreerst na om ook maar enige verdere, concrete en nuttige duiding te verstrekken. Zij toont aldus niet *in concreto* aan dat of welke gegevens verweerder te dezen onvoldoende zou hebben onderzocht of in rekening gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet op een individuele en ernstige wijze zou zijn onderzocht, vindt daarenboven niet de minste steun in het dossier en betreft een loutere en aperte miskennis van de inhoud van zowel de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier als de bestreden beslissing. Uit deze inhoud blijkt immers duidelijk en genoegzaam dat de situatie van verzoekster en de door haar aangevoerde feiten en nood aan internationale bescherming wel degelijk, *in concreto* en terdege werden onderzocht. Verzoekster kon aangeven of zij procedurele noden had, werd gehoord bij de DVZ, kon aldaar verklaringen afleggen en kon er haar asielmotieven uiteenzetten bij het invullen van de vragenlijst. Zij kreeg de kans om doorheen de loop van haar procedure internationale bescherming documenten neer te leggen en informatie aan te reiken. Bovendien kreeg zij de kans om haar asielmotieven uiteen te zetten en toe te lichten tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Eveneens werd door het CGVS het nodige onderzoek gevoerd in het kader van en inzake de specifieke, door verzoekster aangevoerde feiten, situatie en nood aan bescherming. De bestreden beslissing houdt met al deze elementen bovendien uitdrukkelijk rekening en is hierop geschraagd. Dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet grondig en concreet zou zijn onderzocht, kan bijgevolg bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Verzoekster toont voor het overige niet aan dat en op welke wijze het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van deze beginselen door verzoekster niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.8. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar

terecht gesteld wordt dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

4.9. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.10. Verzoekster stelt dat zij niet zou kunnen terugkeren naar haar land en regio van herkomst omwille van de voormalige politieke problemen van haar vader. Met betrekking tot deze problemen, wordt in de bestreden beslissing echter op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Alhoewel u de eerdere politieke problemen van uw vader (NPO, p. 4) niet zelf naar voren schoof als asielmotief, kan hier voor de volledigheid wel op worden ingegaan. Ook op basis van deze problemen komt u niet in aanmerking voor een internationaal beschermingsstatuut in België.

Ten eerste vertoonde u een pertinent gebrek aan kennis omtrent de activiteiten van uw vader en de problemen die hij ervaarde in Tsjetsjenië. U wist dat uw vader had gevochten in Tsjetsjenië tegen de Russen tijdens de oorlog, maar u wist niet eens zeker tijdens welke oorlog dit was. U vermoedde dat het om de laatste Tsjetsjeense oorlog ging (NPO, p. 4). Later tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u geen informatie had over de activiteiten van uw vader. Zo wist u bijvoorbeeld niet of hij bekend stond onder andere namen, noch waar uw vader heeft gevochten, noch waar hij verbleef op de momenten dat hij niet bij jullie was, noch of hij lid was van een bepaalde groep, noch met welke andere strijders hij contact had. U verduidelijkte dat u “helemaal niks” wist over uw vader (NPO, p. 6-7). Op vlak van zijn problemen wist u niet welke problemen er juist voor zorgden dat jullie Tsjetsjenië dienden te verlaten (NPO, p. 7). U wist enkel dat er één moment was waarbij onbekenden jullie huis binnenvielen om naar uw vader te zoeken. U hoorde wel onrechtstreeks dat uw ouders meermaals dergelijke huisbezoeken meemaakten. U wist evenwel niet of uw vader op nog andere manieren werd gezocht en u had ook geen enkele informatie over eventuele andere problemen in Tsjetsjenië (NPO, p. 9). U wist evenmin of uw vader na jullie vertrek uit Tsjetsjenië nog werd gezocht (NPO, p. 10). U wist ten slotte ook niet of de politieke problemen van uw vader nog altijd actueel waren (NPO, p. 6).

Alhoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat u reeds zeven jaar geen contact meer heeft met uw moeder, al langer geen contact meer heeft met uw vader, u ook geen contact heeft met familieleden langs vaderskant en u nog jong was toen u Tsjetsjenië verliet (NPO, p. 3-5), kan ook worden opgemerkt dat u weldegelijk kansen had om meer informatie te vergaren over uw vader en zijn problemen. U zei dat uw ouders nooit hebben verteld over de activiteiten van uw vader en dat uw vader ook bewust niet meer wou vertellen daarover aan u en uw broers (NPO, p. 6-7). U zei echter ook dat u nooit aan uw moeder om meer informatie heeft gevraagd over zijn activiteiten, noch over de problemen die ervoor zorgden dat jullie Tsjetsjenië moesten verlaten. Ook aan uw oudste broer heeft u nooit om meer informatie gevraagd, terwijl jullie wel nog altijd in contact staan en u vermoedde dat hij mogelijks over meer informatie dan u beschikte. U verklaarde immers dat u gewoon zo snel mogelijk alles wil vergeten en daarom geen vragen wilt stellen (NPO, p. 4 & 7). Het gegeven dat u zelfs nu zo weinig moeite doet om meer informatie te bekomen over uw vader en jullie problemen in Tsjetsjenië ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u misschien nog problemen zou kennen in de Russische Federatie omwille van uw vader op ernstige wijze (NPO, p. 9).

Ten tweede konden u en uw gezinsleden nog tot 2016 in Tsjetsjenië blijven wonen (NPO, p. 3). Zelfs indien wordt aangenomen dat uw vader actief was tijdens de Tweede Tsjetsjeense oorlog als strijder, dan zou dit impliceren dat jullie nog jarenlang in Tsjetsjenië konden blijven wonen na het einde van deze oorlog in 2009. U herinnerde zich in deze periode enkel dat onbekenden éénmaal uw woning binnenvielen toen u er was en dat uw ouders dit mogelijks meermaals meemaakten (zie supra). Het gegeven dat jullie na de Tweede Tsjetsjeense oorlog nog ongeveer zeven jaar konden blijven wonen in Tsjetsjenië, versterkt de vaststelling van het CGVS dat er geen actueel risico in uw hoofde bestaat in de Russische Federatie omwille van de activiteiten van uw vader in het verleden.

Ten derde maakte u ook niet aannemelijk dat u persoonlijk nog problemen zou kennen in de Russische Federatie omwille van uw vader, wat er ook van zij. Zelfs indien de activiteiten en problemen van uw vader in het verleden kunnen worden aangenomen, verklaarde u dat uw moeder enkel uw broers waarschuwde dat ze nooit mochten terugkeren naar Tsjetsjenië omdat ze dan problemen zouden riskeren door uw vader (NPO, p. 9). U maakte geen melding van gelijkaardige waarschuwingen van uw moeder in uw richting. Niet alleen wist u voorts niet welke problemen uw broers mogelijks zouden riskeren in de Russische Federatie, u werd ook gevraagd of het risico anders zou zijn voor u als vrouw en dan diende u het antwoord schuldig te blijven. U zei wel dat u op de hoogte was van de praktijk die bestaat in Tsjetsjenië en waarbij vrouwen kunnen worden

“genomen” om mannelijke familieleden onder druk te zetten. U werd erop gewezen dat u als getrouwde vrouw ondertussen tot de familie van uw man behoort volgens de Tsjetsjeense gebruiken en u werd gevraagd om welke reden dit dan met u zou gebeuren. Hierop antwoordde u enkel dat uw broers nog altijd uw broers zijn (NPO, p. 9) en bood u dus geen degelijke verklaring voor waarom u precies zou ingezet worden om uw broers onder druk te zetten. Uw verklaringen waren in het algemeen zodanig onzeker en vaag dat u er niet in bent geslaagd hard te maken dat u persoonlijk gevaar loopt in uw land van herkomst omwille van de activiteiten van uw vader.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan.

De vaststelling dat zij de eerdere politieke problemen van haar vader zelf niet eens expliciet naar voren schoof als asielmotief, laat verzoekster vooreerst volledig onverlet.

Verder kon, zo verzoekster op basis van deze problemen zelf werkelijk een vrees voor vervolging diende te koesteren, wel degelijk worden verwacht dat verzoekster zich hierover terdege zou hebben geïnformeerd en dat zij in dit kader ernstige en aanhoudende pogingen zou hebben gedaan om hierover meer te weten te komen; al was het maar om het risico in haren hoofde op een gedegen wijze te kunnen inschatten. Dat zij naliet dit te doen en hierover nagenoeg niets wist te vertellen, laat aldus niet toe aan haar beweerde vrees enig geloof te hechten.

Verder blijkt uit verzoeksters verklaringen, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, dat verzoekster en haar gezinsleden nog jarenlang in Tsjetsjenië konden blijven wonen na het einde van de oorlog en dat verzoekster zich daarbij slechts herinnerde dat onbekende eenmalig de woning binnenvielen en voor het overige slechts aangaf dat haar ouders zulks mogelijks meermaals meemaakten. Dat verzoekster heden, nog eens jaren later, plots wel zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd omwille van het politieke verleden van haar vader, kan dan ook hoegenaamd niet worden gevolgd.

Daarenboven blijkt uit verzoeksters verklaringen, zoals terecht weergegeven in de bestreden beslissing, dat verzoekster hoe dan niet aannemelijk maakt dat zij omwille van het politieke verleden van haar vader persoonlijk problemen zou riskeren.

Verzoekster beweert in het voorliggende verzoekschrift daarnaast dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst risico zou lopen om te worden geviséerd of vervolgd omdat zij verwesterd zou zijn of er als dusdanig zou riskeren te worden gepercipieerd. Verzoekster kan in dit betoog echter bezwaarlijk worden gevolgd.

De ernst en de geloofwaardigheid van deze vermeende vrees worden namelijk op fundamentele wijze ondermijnd doordat verzoekster hiervan gedurende haar procedure nooit eerder melding maakte en zelfs expliciet ontkende dat er benevens het feit dat zij in haar land van herkomst maar een klein netwerk had en dat haar familie hier in België was nog andere redenen waren waarom zij niet naar haar land en regio van herkomst kon terugkeren (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.10). Dat verzoekster heden, na een negatieve beslissing van verweerder te hebben ontvangen, plots met deze vrees komt aandraven, is dan ook niet ernstig.

Verzoekster vergenoegt zich in het kader van het voorgaande in het verzoekschrift bovendien tot het opwerpen van een aantal algemeenheden. Zij toont *in concreto* op generlei wijze aan dat of waarom zij door haar verblijf in Europa niet zou kunnen terugkeren naar haar land en regio van herkomst. Verzoekster beperkt zich er immers toe aan te geven dat zij haar land en regio van herkomst op haar veertiende verliet en dat zij reeds jaren in Europa vertoeft. Op grond daarvan beweert zij dat zij *“duidelijk verwesterd”* zou zijn en geviséerd zou worden bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst. Dient te worden vastgesteld dat verzoekster daarbij op generlei wijze preciseert, concretiseert of aantoont dat, waar, waarom of in welke mate de normen en waarden in België zouden afwijken van de heersende waarden en normen in haar land en regio van herkomst. Ook betreft verzoekster het voorgaande niet op haar persoon en toont zij niet concreet aan dat of waarom zij zelf niet opnieuw zou kunnen aarden binnen de samenleving aldaar. Gelet op het feit dat verzoekster is geboren en getogen in haar land en regio van herkomst en de eerste veertien jaren van haar leven in haar land en regio van herkomst doorbracht, gezien verzoekster nog in contact staat met haar grootouders in haar land en regio van herkomst, gezien verzoekster in België nog betrokken is bij de Tsjetsjeense gemeenschap, gezien verzoekster de Tsjetsjeense taal nog spreekt en gezien verzoekster niet aantoont dat zij reeds dermate vertrouwd zou zijn met de in België heersende waarden en normen en dermate gevormd zou zijn door het leven alhier dat niet van haar zou mogen of kunnen worden verwacht dat zij naar haar land en regio van herkomst zou terugkeren, maakt verzoekster in het geheel niet aannemelijk dat het loutere gegeven dat zij enkele jaren in Europa heeft gewoond haar als persoon dusdanig zou hebben gevormd dat zij niet opnieuw zou kunnen aarden binnen of zich zou kunnen aanpassen aan de samenleving en de heersende normen in haar land en regio van herkomst. Dient aldus te worden vastgesteld dat verzoekster geenszins aantoont of aannemelijk maakt dat zij dermate verwesterd zou zijn of bij een terugkeer naar haar land als dusdanig verwesterd zou worden gepercipieerd dat dit zou kunnen volstaan om in haren hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin en een nood aan internationale bescherming. Dient, mede gelet op het voorgaande, verder te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst, net zoals eenieder die verhuist naar een andere regio of een ander land, initieel enkele

aanpassingsmoeilijkheden zou kunnen ondervinden, onvoldoende zwaarwichtig is om aanleiding te kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming aan verzoekster. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster hierin kan worden bijgestaan door haar grootouders.

Waar verzoekster in het verzoekschrift daarnaast nog aanhaalt dat haar echtgenoot bij een terugkeer onmiddellijk naar Oekraïne zou worden gestuurd om zijn dienstplicht te vervullen, kan volledigheidshalve worden opgemerkt dat de vrees van verzoekers echtgenoot heden niet ter beoordeling voorligt, dat verzoekster aan dit gegeven voor zichzelf geen vrees voor vervolging koppelt en dat verzoekster op generlei wijze concretiseert, aantoont of aannemelijk maakt dat of waarom zij ingevolge dit gegeven ook maar iets zou dienen te vrezen bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst.

De door verzoekster neergelegde en in de map 'documenten' in het administratief dossier opgenomen documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Ook de documenten die verzoekster bij het voorliggende verzoekschrift voegt bevatten tot slot geen gegevens of elementen die afbreuk zouden kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen.

4.11. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx.pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing."

Verzoekster onderneemt in het voorliggende verzoekschrift niet de minste poging teneinde deze motieven te weerleggen. Zij legt evenmin landeninformatie neer die afbreuk zou kunnen doen aan de informatie waarop deze motieven schragen. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind en toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.12. Verzoekster toont voor het overige niet aan dat en op welke wijze artikel 5 van het EVRM *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze bepaling door verzoekster niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.13. De Raad ziet gelet op het voorgaande tot slot geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT

